Nieves Hidalgo

Je bila vse samo prevara?

Pirati: 2. knjiga

Prevod:

Vesna Česnik Korošec

Za vse tiste bralce, ki so me prosili za zgodbo Françoisa Boullanta, prijatelja in tovariša kapitana Črnega angela, Miguela de Torresa. Še posebej za Lucio, sledilko mojega bloga.

Čeprav sem zapustila zelene vode Karibov in se preselila v Francijo, upam, da boste uživali v njegovih pustolovščinah s Chantal.

Hvala mojim figuricam igre parchis, ki so mi s svojo neskončno potrpežljivostjo pomagale likom vdahniti življenje.

Uvod

Ljubezen ima mogočnega brata: sovraštvo.
Potrudite se ne prizadeti prve,
saj vas lahko slednje ubije.
F. Heumer

Otok Martinique.
Odhod Črnega angela proti Španiji.

Ladja, ki je bila strah in trepet v tem delu Karibov, se je oddaljevala ter za sabo puščala belo sled, ki so jo požirali valovi, in fizično praznino, ki je temeljila na skupnih zanimanjih, osebnih vezeh in tovarištvu.

François Boullant je še za trenutek dlje opazoval odhod svojega prijatelja Miguela de Torresa in nato spominom obrnil hrbet. Roko je vtaknil v žep fraka, in kakor da bi hotel, da izgine – in z njim preteklost – je med prsti zmečkal pismo, ki ga je prejel pred dvema

dnevoma. Pismo, ki ga je znova spomnilo na čase, ki jih je hotel pozabiti, vendar so se vračali.

Samodejno je odgovoril na neko pripombo Pierra Ledouxa, ki ga je spremljala njegova žena Virginia, čeprav ga ni poslušal. Od svojega nekdanjega prvega častnika in prijatelja, tovariša pri podvigih in plenjenju ladij, se je poslovil z dogovorom, da se vidijo pozneje.

Zajahal je konja in zapustil pristanišče, v katerem je vrvelo od dejavnosti. Imel je zadeve, ki jih je moral rešiti, preden zapusti Martinique.

Zato ker je moral oditi.

Niti najmanj se ni želel vrniti v deželo, v kateri se je rodil, ki ga je izdala in ga spremenila v izobčenca, vendar se je moral. Čeprav si je želel, ni mogel pozabiti prekletega pisma, ki ga je žgalo v žepu, in sovražnosti, ki jo je to znova prebudilo in je dražila njegovega duha kot ostra konica bodala preteklosti, ki ni umrla.

Ko je prispel na svojo haciendo, ki jo je zgradil s trudom, vztrajnostjo in krvjo in je bila zdaj del njegovega sveta, je konja prepustil enemu od svojih služabnikov, ukazal, da ga pod nobenim pogojem ne motijo, in se zaprl v svojo delovno sobo. Odprl je prvi predal svojega pisalnika. Njegov pogled je kakor svetilnik pritegnila v temno zelen saten oblečena škatla.

Zakaj jo je opazoval?

Zakaj je ni vrgel v morje in si njene vsebine izbrisal iz spomina?

Zakaj ga je prekleta posmehljiva usoda še naprej dražila s podobo tiste ženske?

Pritisnil je na majhno vzmet in jo odprl. V njej je omot iz črnega žameta čuval njegovo Nemezo. Črn kakor duša izdajalke, ki ga je začarala in ga privedla do tega, da je izgubil vse, kar je imel – položaj in prijatelje – ter ga pahnila v pogubo.

Sesedel se je v naslanjač in odvil miniaturo. Bila je sijajen akvarel. Takšen, kakršna je bila ona. Slika ga je ločila od tega, kar ga je obdajalo, kakor da bi se v prostoru nenadoma zmračilo in bi obstajala samo tista podoba, ob kateri se mu je skrčilo srce.

„Chantal-Marie Boissier," je zašepetal.

Ženska, katere popolni alabastrni obraz so obdajali mehki temni lasje in ki je zrla vanj s kostanjevo rjavimi očmi z zlatimi pikicami, ki so mu prebadale dušo.

Hlastnil je kakor riba na suhem in v prsih začutil ostro bolečino.

„Mrha," jo je ozmerjal.

Ljubil jo je.

Da, ljubil jo je.

Zanjo bi dal življenje. In kaj je naredila ona v zameno za njegovo popolno predanost? Kako mu je to

poplačala? S prsti je stisnil akvarel in silovito zaprl oči. Ni mu pomagalo. Še naprej je videl njene oči, očarljivo jamico v licu, kadar se je nasmehnila, njene ustnice. Ustnice, zaradi katerih je na glavo skočil v pekel.

Stresel se je in se spraševal, kako je bilo mogoče, da se je vsem letom navkljub spominjal vsakega giba, vsake zašepetane ljubezenske besede, vsakega strastnega stoka, s katerim je sprejemala njegovo ljubkovanje.

Bil je preklet.

Začarala ga je in je to še naprej počela.

Sovražil jo je, vendar jo je še vedno ljubil.

Tako si jo je želel, da ga je njen portret ranil, kakor da bi jo imel pred sabo in bi mu v obraz vrgla svojo izdajo, se mu smejala ter ga bičala s svojo zlobo.

Izvlekel je pismo in ga s tresočimi prsti pogladil po mizi. Pisava je bila ostra in natančna. Tam je bilo njegovo ime, njegovo pravo ime, zapisano na papirju: Phillip Villiers, ki ga je spominjalo, da je bil vikont Baselski. Ne ime ne naziv zanj nista imela nobenega pomena več, vendar je pošiljatelj trmasto vztrajal pri tem, da ga opominja na njegovo nekdanje življenje in na to, da ne zapre pred leti odprte razpoke.

Kratko pismo, podpisano s strani Damiena Moreauja.

Damien je bil edini, ki je vedel zanj, in je bil njegova poslednja vez s Francijo in njegovim nekdanjim

življenjem. Bil je prijatelj, skoraj brat, ki je tvegal in mu pomagal, ko so bili vsi proti njemu. Edini, ki je vedel, da je še vedno živ. Edini, s katerim je ohranjal sicer zelo redke stike.

Damien ni vedel, kako se zdaj imenuje in kje je. Phillip mu ni hotel povedati, da ga ne bi ogrozil. Njegova pisma so vedno pripotovala s kapitanom ladje, ki se je vsake toliko časa zasidrala na otoku Culebra, od koder jih je nato eden od njegovih zaupanja vrednih mož prinesel enemu od članov njegove posadke, ki jih je nato izročil njemu.

Znova je prebral prekleto pismo.

Počasi.

Naslajal se je ob vsaki besedi in užival z zase neobičajnim mazohizmom ob novicah, ki so prispele iz Evrope.

Da, užival je v lastni bolečini, v tem, da je še bolj zastrupil rano, ki je bila še naprej odprta in se ni zacelila: vroč plamen v njegovem srcu, ki mu ga, naj se je še tako trudil, ni uspelo pogasiti.

Dragi Phillip,

vem, da bom znova prebudil grozne spomine, vendar sem ti moral pisati.

Chantal so prijeli, jo obtožili vohunjenja za Angleže in jo obsodili na vislice. Uspelo mi je poskrbeti za njen pobeg in jo skrivam. (Saj nisi pozabil najinega zatočišča?) Nastavili so ji past. Sam ne morem razrešiti spletke. Nikomur ne morem zaupati. Potrebujem te, Phil. Četudi tega ne storiš zanjo, boš to storil za svojo hčerko. Da, deklico, za katero sem izvedel po naključju. Pauline.

Vedno tvoj prijatelj
DAMIEN

Hčerko! Kar tako. Damien se je gotovo motil, gotovo je bila šala, igra, da ga prisilijo, da se vrne. Hčerka … Sad ljubezni, ki je umrla, ko je odkril dokaz Chantal-Mariejine izdaje. Nikoli mu ni omenila otroka. Zakaj bi torej zdaj verjel svojemu prijatelju? Otrok bi lahko bil od drugega, od enega izmed ljubimcev, ki jih je tista vlačuga gotovo sprejela med svoje noge, medtem ko jo je on častil kot boginjo.

Predstava Chantal v objemu drugega ga je razbesnela.

Prostora se je polastila tema in sence so se podaljšale kakor kremplji, ki ga nameravajo požreti. Raje bi videl, da ga vržejo pod ladijski gredelj, kakor da bi ga povozili spomini. Zunaj so v vetru zašušteli palmini listi in praproti. Veter je premaknil zavese in ga pobožal. Zdelo

se mu je, da je začutil nežni dotik Chantalinih rok in da je sapica prinesla vonj, s katerim ga je tolikokrat obdala. Obupano je zaječal in na glas zaklel.

Prižgal je svečnik, ki je stal na vogalu mize. Orhideje v vazi, ki jih je tja skoraj vsak dan prinesla njegova predraga gospodinja Juliet, so mu priklicale v spomin Chantalino kožo.

Razdražen, ker so mu misli odtavale, je vstal, odprl omarico s pijačo in si natočil velikodušno merico ruma. S kozarcem v roki je stopil do okna, ki je gledalo na vrt, in njegov pogled se je izgubil v zeleni bohotnosti, ki je obdajala njegovo posest in je bila zdaj v ugašajoči svetlobi večera nekoliko temačna. Ognjena črta sonca, ki se je že skrivalo za obzorje, ga je spomnila na rdečino ustnic, ki jih je očarano poljubljal. Lepota sončnega zahoda, ki mu je vedno nudila uteho, ga je zdaj silila v obujanje boleče in odpovedovanja polne preteklosti.

Naslonil se je na okvir in počakal, dokler ni sončna svetloba popolnoma zbledela in je otok kot mrtvaški prt ovila noč.

S pogledom je ošinil mizo. Nadležno pismo je bilo še vedno tam in je v soju sveč izstopalo kot pustni letak, kakor neslana šala, in zdelo se je, da se mu akvarel posmehuje. Na dušek je spil rum in odšel do omare, da bi si natočil novo merico vse do roba kozarca.

Nameraval se ga je napiti.

Kakor bedak. Kakor je bil bedak pred leti in je to še vedno bil, ker je hrepenel po njej.

Po tretjem kozarcu ruma je zavil portret, ga pospravil in s treskom zaprl predal. Nato je sežgal pismo in ovojnico ter preklinjal Damiena. Upihnil je sveče in se s steklenico v roki namenil zlekniti na kanape, saj se mu ni dalo iti do spalnice. Če mu bo uspelo ostati buden, ga ne bodo spet tlačile more, v katerih je videl Chantal, ki ga je gledala s široko razprtimi očmi, medtem ko je bleda in nema poslušala njegove obtožbe brez enega samega izgovora za svoja podla dejanja. Ni se branila, ko jo je označil za izdajalko. Ničesar ni rekla. Samo nepremično ga je gledala s tresočimi ustnicami in zlaganimi solzami, ki so tekle po njenih bisernih licih.

Ta podoba se je vrnila vsakič, ko je zaprl oči. Vedno znova in znova. Vedno znova in znova …

Hčerka …

V njegovih prsih sta se v enaki meri pojavila na eni strani zamera in na drugi nenaden občutek ponosa. Ali bi lahko bilo res? Zakaj je Damien to tako prepričljivo trdil? Kakšne dokaze je imel? Če je imel samo besedo tiste vlačuge, ki je spletkarila, ga izdala in na njegov račun obogatela … Ne. Moreau nikoli ni ničesar verjel brez trdnih dokazov.

Kakšna neki je bila deklica? Ali je bila podobna njemu? Chantal? Poskušal si jo je predstavljati, vendar si je ni mogel.

Natočil si je še več ruma. Želel se je opiti, dokler ne bi nezavesten obležal. Izhlapel. Umrl. Kar koli, samo da se ne bi spominjal dni, ki jih je preživel ob ženski, ki mu je lagala in ga spremenila v izobčenca, v človeka na drugi strani zakona.

Ni se želel spominjati. Preveč je bolelo.

Vendar se je …

1.

Januar 1661,
grad Chateau de Vincennes,
vzhodno od Pariza

Mogočna zgradba je bila lovska koča, katere izgradnjo je naročil Ludvik VII. pred več kot petsto leti. Kasneje so jo predelali v ogromno utrdbo in govorilo se je, da se je od tam Ludvik IX. odpravil na osmi križarski pohod, s katerega se ni vrnil. Z izgradnjo pravokotnega obzidja, ki je obdajalo neverjetno utrdbo, so končali pred komaj dvesto leti.

Giulio Mazzarino, bolj poznan kot kardinal Mazzarino, se je po vrnitvi iz izgnanstva naselil v njej in bo, če mu bog ne bo pomagal, tam tudi umrl.

Ploščad, ki je vodila do stolpa, je bila prazna. Pod škornji moških, ki sta hodila s turobnim korakom in kljubovala mrazu tistega meseca, je pokala zmrzal. V

grajskih prostorih je vladala neprijetna in nepredirna tišina, ki se je polastila kraja in se je zajedala v oblačila kakor vonj bede. Zato sta stopila iz njegovih zidov, kakor da bi ju vdihovanje ledenega zraka, ki je prihajal v sunkih vetra, lahko oddaljilo od tistega smradu po smrti.

„Ne morem verjeti, da kardinal ugaša.“ Phillip Villiers, vikont Baselski in vohun kardinala Mazzarina je s kotičkom očesa pogledal proti svojemu spremljevalcu Jeanu-Baptistu Colbertu, kardinalovemu zaupniku, ki je vodil njegovo premoženje in se je kljubovalno pehal za veliko Francijo, nič več in nič manj kot za upravnika vladarjeve zakladnice.

Colbert je imel dolge temne kodraste lase, bledo polt in elegantne roke. Vse na njem je govorilo o plemiškem poreklu in uglajenosti.

Vendar Phillipu ni bil všeč, čeprav je moral priznati, da je bil pravi strokovnjak za številke, in je vedel, da ga je Mazzarino resnično cenil.

„Vsi molijo za njegovo eminenco.“

„Bojim se, moj mladi prijatelj, da ga ne bodo rešile niti molitve cele Francije. Je tik pred tem, da se sreča z Vsemogočnim.“

„Jaz v nasprotju z vami še vedno verjamem v njegovo okrevanje,“ je nekoliko nejevoljno odgovoril Phillip.

„Za božjo voljo, saj je pogumen človek, vedno je bil, in ne more kloniti zaradi bolezni.“

„Bolezni, ki traja že predolgo. Njegova eminenca je izčrpana, ugaša in bojim se, da ji ni ostalo več veliko časa. Zato sem vztrajal pri tem, da moram govoriti z vami, vikont. Izven grajskih zidov, na varnem pred prisluškovanjem.“ Ustavil se je in ga odločno pogledal. „Želim, da delate zame.“

Phillip je komajda privzdignil obrvi, vendar Colbertu to ni ušlo.

„Imam dovolj premoženja, da mi ni treba služiti za preživetje, *monsieur*.“

„Kljub temu delate za kardinala.“

V Villiersevih svetlozelenih očeh se je prižgala iskrica nezaupanja.

Colbert mu je na ramo pomirjujoče položil orokavičeno roko.

„Ne skrbite. Njegova eminenca mi zaupa, tako kot zaupa vam. Govorila sva in povedala mi je veliko stvari. Vaša skrivnost je pri meni na varnem. Potrebujem vas, da končam s tem, kar sem začel.“

„Ne vem, o čem govorite.“

Nasmeh Jeana-Baptista je bil iskren. Opazoval je svojega mladega sogovornika in ga znova premeril, kakor ga je takrat, ko mu ga je predstavil Mazzarino.

Takrat se mu je zdel zelo neizkušen, preveč svetlolas in čeden, preveč samozavesten in ponosen. Vendar je hitro spremenil svoj prvi vtis. Čeprav je Villiers štel samo dvaindvajset let, je kazal presenetljivo mirnost in neverjeten pogum, prav to, kar je iskal. Kdo bi si mislil, da je ta visoki fant, širokih ramen, zapeljivega obraza in nasmeha, ki je očaral vse mlade dame, nihče drug kot kardinalov najboljši tajni agent?

„Phillip … Vas lahko tako kličem?“ Mladenič je skomignil. „V redu. Vem, da veste, za čim se peham, in hočem, da mi pomagate. Potrebujem človeka, kot ste vi.“

„Hočete, da vohunim za Fouquetem, kajne?“

„Točno tako. Naš vladar je tik pred tem, da naroči njegovo aretacijo, vendar potrebujem trdne dokaze, da ga razkrinkam. Ne gre za navadnega zločinca, ampak pomembnega moža z vplivnimi prijatelji, ki brez neizpodbitnih dokazov ne bodo navdušeni nad njegovim zaprtjem.“

„Hočete reči, da želite vi voditi finance Francije?“

Če je Phillip na Colbertevem obrazu opazil preblisk razdraženost, tega ni pokazal. Vsekakor mu sogovornik ni bil všeč, čeprav ni poznal razloga za to.

„Nicolas Fouquet je nedvomno poneverjal fonde kraljestva,“ je odgovoril Colbert. „V skrinje našega

vladarja je prišla samo polovica zbranih dajatev. Niste slepi, vikont, tako dobro kot jaz veste, da so njegovi prihodki nerazumni.“

„Njegova prva žena je v zakon prinesla zajetno doto. Tudi to veste.“

„Res je. Kakor vsi. Ampak njegovo bogastvo iz dneva v dan narašča in …“

„In njegova druga žena,“ ga je prekinil Phillip, „mu je priskrbela zveze, ki pokrivajo vsa področja politične in finančne moči.“

„Vem,“ je priznal Colbert. „Vendar se kljub temu s tem ne da pojasniti tolikšnega nakopičenega bogastva. Sijajna graščina Vaux-le-Vicomte je višek njegovega pretiravanja.“

Phillip je prikimal in odgovoril: „Slišal sem, da je čudovita.“

Začele so padati drobcene snežinke in Colbert se je še bolj zavil v ogrinjalo. Ozrl se je v belkasto nebo in sam pri sebi zaklel.

„Boste postali moj človek, Villiers?“ ga je naravnost vprašal. „Kmalu odgovorite, saj vreme ni ravno primerno za sprehajanje.“

„Najprej bom govoril z njegovo eminenco.“

„Njegova eminenca se strinja s tem, da vas vzamem pod svoje okrilje.“

„Razjasniva dvoje, *monsieur*. Prvič, ne potrebujem nikogaršnje zaščite, saj sem sam dovolj. Drugič, če kardinal želi, da vam nudim svoje usluge, se vam ni treba bati tega, da bom najprej govoril z njim. Ko mu bom predstavil zadevo in slišal njegov odgovor, vam bom dal svojega."

„Ampak …"

„Prej ne."

Phillip ni želel nadaljevati pogovora, ki ju ne bo nikamor privedel. Odpravil se je proti stolpu, medtem ko je Jean-Baptiste Colbert z ledenim pogledom prebadal njegov hrbet.

Pridobil si je mogočnega sovražnika, vendar mladi Phillip Villiers tega še ni vedel.